

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 120/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 198/2017 z 29. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), [REDACTED], zastúpených advokátkou [REDACTED],

██████████, ktorou namietajú porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 198/2017 z 29. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovatelia boli stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 C 49/2010 v procesnom postavení žalobcov, ktorí sa proti obchodnej spoločnosti D.A.W., s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), domáhali určenia neplatnosti právneho úkonu (zmluvy o vstavbe a nadstavbe bytov z 15. júna 2009) a priznania náhrady trov konania. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 26 C 49/2010 z 15. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok z 15. októbra 2012“) žalobu sťažovateľov zamietol a uviedol, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Na odvolanie sťažovateľov bol rozsudok okresného súdu z 15. októbra 2012 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 134/2017 z 24. mája 2017 (ďalej len „rozsudok z 24. mája 2017“) potvrdený ako vecne správny. Zároveň bola citovaným rozhodnutím krajského súdu žalovanej priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd sa v rozsudku z 24. mája 2017 na podklade zistení, že v žalobe o určenie neplatnosti zmluvy o vstavbe a nadstavbe bytov z 15. júna 2009 označili sťažovatelia ako žalovaného len stavebníka, a nie všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, t. j. nie všetkých účastníkov predmetnej zmluvy, stotožnil s právnym záverom okresného súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

5. O dovolaní proti rozsudku krajského súdu z 24. mája 2017 najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol v súlade s § 447 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6. Sťažovatelia zdôrazňujú, že neplatnosť zmluvy o vstavbe a nadstavbe bytov z 15. júna 2009 bola daná z dôvodu nedostatku spočívajúcom v neuvedení sťažovateľov ako zmluvných strán.

7. Sťažovatelia argumentujú, že nadobudli spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, ako aj na pozemku, pričom tento sa zmluvou o vstavbe a nadstavbe bytov z 15. júna 2009 podstatným spôsobom znížil, čím došlo k odňatiu ich majetku bez súhlasu a náhrady.

8. Podľa sťažovateľov podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a pozemku nie je spôsobilým predmetom samostatného prevodu, a to s prihliadnutím na § 14 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom od 1. októbra 2014 (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“), podľa ktorého sa súhlas všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome vyžaduje pri rozhodovaní o prevode spoločných častí domu, spoločných zariadení domu alebo príslušného pozemku alebo ich častí.

9. Sťažovatelia nesúhlasia ani s názorom najvyššieho súdu o nedôvodnosti nimi namietanej existencie procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP a nevymedzení právnej otázky z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Odmietnutím dovolania zo strany najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľov k porušeniu ich práv zaručených ústavou a dohovorom.

11. Na podklade uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľom prizná náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

12. Dňa 1. marca 2019 nadobudli účinnosť ustanovenia čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 26. februára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľov s napadnutým uznesením najvyššieho súdu vydaným v rámci dovolacieho konania. Sťažovatelia v ňom vidia porušenie svojich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu

ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

21. V súlade s čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

22. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

23. Pri prieskume ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti však vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo, alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda účastníka konania (strany sporu) pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

24. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

25. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017). V dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľmi ako dovolateľmi procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. CSP.

26. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 450/2017).

27. Sťažovatelia ako dovolatelia v dovolaní namietali existenciu vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) CSP] z dôvodu, že rozhodnutia vo veci konajúcich všeobecných súdov neboli podľa ich názoru dostatočne odôvodnené. Zároveň namietali, že prípustnosť dovolania je daná podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená).

28. Po citácii všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vymedzeným v § 420 a § 421 CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení

poukázal na dôvody, ktorými možno odôvodniť dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, pričom zároveň zdôraznil, že dovolací dôvod sa v súlade s § 431 ods. 2 CSP vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva vada, ktorou sa odôvodňuje prípustnosť dovolania.

29. Najvyšší súd v ďalšom zdôraznil, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

30. K sťažovateľmi namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení (bod 19) zdôraznil, že dovolaniu chýba vymedzenie konkrétnej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená. Za uvedenej situácie podľa najvyššieho súdu samotná polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu či všeobecná charakteristika nesprávností vytýkaných sťažovateľmi ako dovolateľmi nemôže napĺňať kritéria stanovené v § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

31. V nadväznosti na citované predbežné závery najvyšší súd s prihliadnutím na právnu úpravu obsiahnutú v § 447 písm. f) CSP, podľa ktorej sa dovolanie odmietne, ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolanie sťažovateľov vo veci namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol.

32. Z (už citovanej) právnej úpravy regulujúcej prípustnosť dovolania, ako aj zo spôsobu vymedzenia dovolacieho dôvodu spočívajúceho v tom, že dovolateľ v súlade s § 432 ods. 2 CSP uvedie, v čom príslušná namietaná vada spočíva, možno uzavrieť, že dovolanie sťažovateľov sa pre nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu (odôvodnenia) javilo už *prima facie* ako dovolanie, pri ktorom nie sú splnené procesné podmienky pre preskúmanie jeho prípustnosti a ktoré najvyšší súd ako súd dovolací

v súlade s príslušnou procesno-právnou úpravou odmietne bez toho, aby došlo k jeho vecnému prejednaníu (prejednaníu dôvodnosti).

33. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za formalistické, keďže absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, tak ako to bolo dané aj vo veci dovolania podaného sťažovateľmi, je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom pre odmietnutie dovolania.

34. K sťažovateľmi namietanej procesnej vade zmätočnosti vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov najvyšší súd v bodoch 14 a 18 napadnutého uznesenia predovšetkým poukázal na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 2/2016 (ďalej len „stanovisko najvyššieho súdu“). Právna veta stanoviska znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“*

35. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

36. Najvyšší súd zároveň v bode 18 napadnutého uznesenia uviedol, že uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry ESĽP, nachádza svoje uplatnenie v prípadoch, keď rozhodnutie všeobecného súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli *„vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“* (pozri Sutyazhnik proti Rusku,

sťažnosť č. 8269/02, rozsudok ESLP z 23. 7. 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok ESLP z 24. 7. 2003).

37. S prihliadnutím na citovanú judikatúru najvyššieho súdu a právne závery obsiahnuté v citovaných rozhodnutiach ESLP je podľa názoru ústavného súdu konštatovanie najvyššieho súdu o tom, že *„Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, ak žalobu pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie zamietol, a v zmysle ktorých bolo potrebné zachovanie nerozlučného procesného spoločenstva účastníkov konania na strane žalobcov.“*, ústavne udržateľné.

38. Najvyšší súd sa ako dovolací súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkou sťažovateľov, ktorou odôvodňovali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľov nestotožnil, a preto ich dovolanie odmietol v relevantnej časti ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

39. Keďže najvyšší súd svoje rozhodnutie vo veci odmietnutia dovolania sťažovateľov zdôvodnil v dostatočnej, výstižnej a presvedčivej podobe, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovatelia domáhajú, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí relevantnej časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

40. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovatelia namietajú porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomnej previazanosti nimi použitej argumentácie. Aj v tejto časti je preto ich sťažnosť zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

42. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019